

Als ik zinnen met onzin schrijf, dan zijn dat 'onzinzinnen'. Kan ik dat woord nog langer maken? Die onzinzinnen verzin ik. En daar heb ik veel zin in. Ik heb dus eigenlijk onzin-zin-verzin-zin!

Ik zeg het woord hardop: 'Onzinzinverzinzin, onzinzin-verzinzin...'

Het maakt een zoemend geluid. 'Onzinzinverzinzin, onzinzinverzinzin, onzinzin...'

Plotseling voel ik me duizelig worden. Het begint overal te kriebelen. Terwijl er een koude tinteling door mijn hele lichaam gaat, verschiet mijn rode T-shirt van kleur als een toverbal. Knalrood wordt donkerrood en oranje, en dan zwart en geel. In mijn zij voel ik iets raars: alsof er wormen zijn die naar buiten willen. Dan zie ik er zwarte sprietten uit komen.

Alles om me heen is opeens reusachtig. Het zitgedeelte van mijn stoel lijkt zo groot als de speelplaats van de school. En wat ook gek is: ik kijk schuin omhoog tegen de onderkant van mijn tafel.

Ik voel iets op mijn rug en probeer ermee te bewegen. Het maakt een fladderend geluid, gaat heen en weer, gaat langzaam, gaat snel... Het zwaait, het klapwiekt, gaat sneller en sneller...

Daar ga ik, de lucht in. Ik kijk omlaag en zie de andere kinderen: de stekels van Sem, de krullen van Katelijne... En de kuif van meester Verbeek.

Onzoemzoemverzoemzoem! Onzoemzoemverzoemzoem!

Ik ruik de bloesem en zie het lentelicht. Daar wil ik naartoe door het openstaande tuimelraam.

Het lukt me niet rechtdoor te vliegen. Ik zigzag door de klas, bots tegen het raamkozijn en knal tegen het openstaande raam aan.

Dan de ruimte en het lentelicht in. Wat ruikt die kersenbloesem lekker!

Onzoemzoemverzoemzoem!

Ik daal neer in het midden van een roze bloem, tussen vele draadjes met elk aan het einde een korrel. Ik begin met mijn armen of nee: mijn poten, de korrels naar achteren te vegen, totdat mijn zwart-gele vacht helemaal roze is geworden. Dan klapper ik weer met mijn vleugeltjes om op te stijgen, naar de hemel. Oma, ik kom hoor.

Onzoemzoemverzoemzoem.

Stemmen om mij heen. Geen oma.

Eén stem is iets luider en komt van dichtbij. 'Wat ben jij nou aan het doen? Je zit de hele tijd te zoemen en met je armen te zwaaien!'

Ik hoor geroezemoes en gelach, en zie het vragende gezicht van de meester. 'Volgens mij was je even weg, Jasper!'

Ik kijk om me heen en zie buiten de bomen. Geen blaadje zit eraan.